

природа» (36,4%), «человек - человек» (27,2%), «человек – знаковая система» и «человек – художественный образ» (по 18,2%), «человек-техника» (не выявлено.) Интересно, что набор утверждений, наиболее совпадающий с квалификационными характеристиками семейного врача попадает под тип «человек-человек», для которого свойственны качества, необходимые для работы с людьми: устойчивое, хорошее настроение в процессе работы, потребность в общении, способность мысленно ставить себя на место другого человека, быстро понимать намерения, помыслы, настроение людей, умение разбираться в человеческих взаимоотношениях, хорошая память (умение держать в уме имена и особенности многих людей), умение находить общий язык с различными людьми, терпение и т.д.

Полученные в нашей разработке результаты - наибольший процент (36,4%) - «человек - природа». Этим представителей объединяет одно очень важное качество — любовь к природе, что может быть объяснимо проживанием анкетированных врачей в сельской местности. Лица этого типа не просто знают все о «живых организмах», а также прогнозируют возможные изменения в них и принимают меры, от них требуется инициатива, самостоятельность в решении конкретных задач, заботливость, терпение и дальновидность, они спокойны и уравновешены.

В нашей разработке врачи избравшие профессию врача общей практики - семейной медицины по своему желанию преимущественно составляли тип «человек-человек». Врачи других типов были в большей части направлены в специальность в связи с реорганизацией подразделений, в которых ранее работали.

Параллельно были проанкетированы 141 студент и получен такой срез: «человек - человек» (48,9%), «человек - природа» (19,9%), «человек – художественный образ» (12,8%), «человек – знаковая система» (10,6%), и «человек-техника» (7,8%). Полученные результаты (группа «человек - человек», «человек - природа») целесообразно использовать как скрининговую оценку для профессиональной ориентации студентов VI курса в специальность «Общая практика - семейная медицина». Мы думаем, что подобное анкетирование еще во время учебы будет полезно для профориентации как самих студентов внутри медицинских специальностей, так и во время административного распределения.

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Шабанова Юлія Олександрівна
Національний гірничий університет
49005, пр. К. Маркса, 19, м. Дніпропетровськ, Україна

Сиченко Віктор Володимирович
Дніпропетровський державний аграрний університет
49000, вул. Ворошилова, 25, м. Дніпропетровськ, Україна

Визначено основні механізми державного управління інноваційним розвитком вищої освіти, результатом реалізації яких є підвищення ефективної діяльності вищих навчальних закладів.

Рівень освіти є визначальним показником розвитку країни відповідно сучасних еволюційних світових тенденцій. Трансформаційні процеси в суспільних інститутах всіх рівнів забезпечуються сформованістю системи освітянського простору в якому вища освіта виступає концептуальним підґрунтям парадигмальних змін.

Модернізація вищої освіти в сучасних умовах потребує створення такої концепції її розвитку, яка б виходила за межі звичайних уявлень про шляхи розвитку вищої освіти. Можливий лише один шлях – інноваційний, який отримав останніми роками розвиток у багатьох розвинених країнах світу [1, 2]. Інноваційний шлях розвитку вищої освіти означає перехід від спонтанних, періодичних нововведень до нововведень як способу існування системи, що продукує сама вища школа та який виступає основою її цілеспрямованого, контрольованого і керованого розвитку.

Інноваційний шлях розвитку вищої освіти України на сучасному етапі – це варіант забезпечення її нової ролі як системи, що створює зону випереджуючого розвитку для всього соціального організму. Ознаками інноваційно-освітньої системи є, зокрема: нова ідеологія освіти, а саме перехід від простого передавання знань викладача студентів до розвитку особистості, активізації її творчої роботи, здатності індивіда до гнучкої, самонастроюваної діяльності; розробка регіональних освітніх концепцій і програм відповідно до етнокультурних, культурно-історичних особливостей та об'єктивної заданої суспільної потреби в кадрах з урахуванням ринку праці.

Досліджуючи вищу освіту як складову частину інноваційної системи нами виділено основні механізми державного управління інноваційним розвитком:

- активізація науково-технічної та інноваційної діяльності у сфері вищої школи та забезпечення належного бюджетного фінансування;
- прискорення процесу створення інноваційних структур в системі освіти;
- підвищення якості підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців з менеджменту інноваційної діяльності;
- реформування системи вищої освіти з урахуванням вимог європейських стандартів із забезпеченням збереження культурних та інтелектуальних традицій України;
- посилення інтеграції освіти і науки, створення на базі найпотужніших вищих навчальних закладів університетів дослідницького типу;
- стимулювання процесу навчання протягом всього життя людини, забезпечення розвитку системи дистанційного навчання;
- забезпечення інтеграції вітчизняного сектору наукових досліджень і розробок у світову інноваційну систему, сприяння міжнародному науково-технологічному та інноваційному партнерству;
- врахування кон'юнктури світового ринку при формуванні пріоритетних напрямів розвитку вищої освіти, науки, техніки та інноваційної діяльності.

Результатом реалізації зазначених механізмів є підвищення ефективної діяльності вищих навчальних закладів, які створюють та поширюють нові знання і технології, що в кінцевому підсумку призводить до здійснення цілеспрямованих структурно-функціональних змін в

економіці країни і до збільшення частки інноваційної складової в прирості внутрішнього валового продукту.

Література

1. Євтушевський В. Становлення і розвиток інновацій у вищій школі / Володимир Євтушевський, Леся Шаповалова // Вища освіта України. – 2006. – № 2. – С. 62–66.
2. Козлакова Г. Інноваційні процеси у вищій технічній школі: інтеграція до європейського освітнього простору / Г. Козлакова // Вища освіта України. - 2005. - № 3. - С. 36-39.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ

Шама Марина Валеріївна

Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С.Сковороди
61002, вул. Артема, 29, м. Харків, Україна

Присвячено питанням інформатизації управління освітою в загальноосвітньому навчальному закладі. Розглядаються питання різних напрямків впровадження інформаційних технологій.

У сучасних умовах демократизації суспільства, зміни структури й змісту освіти, її гуманізації й гуманітаризації особливого значення набуває питання підготовки людини до повноцінного життя в інформаційному суспільстві. Останнє десятиріччя ХХ ст. характеризується рядом кардинальних політичних, економічних, структурних та інших змін у світі. Серед них є одна принципова структурна зміна в сучасному суспільстві, що полягає в стрімкому за темпами й глобальному за масштабами переході від індустріального суспільства до інформаційного [4]. Нові інформаційні та комунікаційні технології (ІКТ) за досить короткий проміжок часу стали головною складовою сучасного суспільства. У провідних країнах світу інформаційні технології розглядаються як складова базової освіти. ІКТ мають потенціал, який має привести до підвищення якості освіти, систематизації управлінської діяльності, а також удосконалення збору, обробки та збереження організаційно-управлінських даних.

Нагальною потребою в освіті є перехід до технологій, які на основі певної уніфікації управлінських дій дозволять конструювати системи управління, що забезпечують умови для широкого доступу до інформаційного простору та ефективного використання його можливостей. Організаційним методом цього в управлінні соціальними системами повинні стати серед інших і комп'ютерні технології. Необхідно звернути увагу на те, що наукові дослідження щодо конструювання систем управління ЗНЗ з використанням інформаційно-комп'ютерних технологій почали з'являтися протягом останніх років і поки що не носять систематичного, комплексного характеру [3].

Кравчина О.Є. робить висновок, що інформатизація системи освіти має два напрямки – впровадження інформаційних технологій безпосередньо в процес навчання та інформатизація системи управління освітою [2].

Пилипчик А.Ю. на основі дослідження системи освіти як об'єкта інформатизації, виокремлює три види діяльності, що здійснюються в системі освіти: управління, навчання і